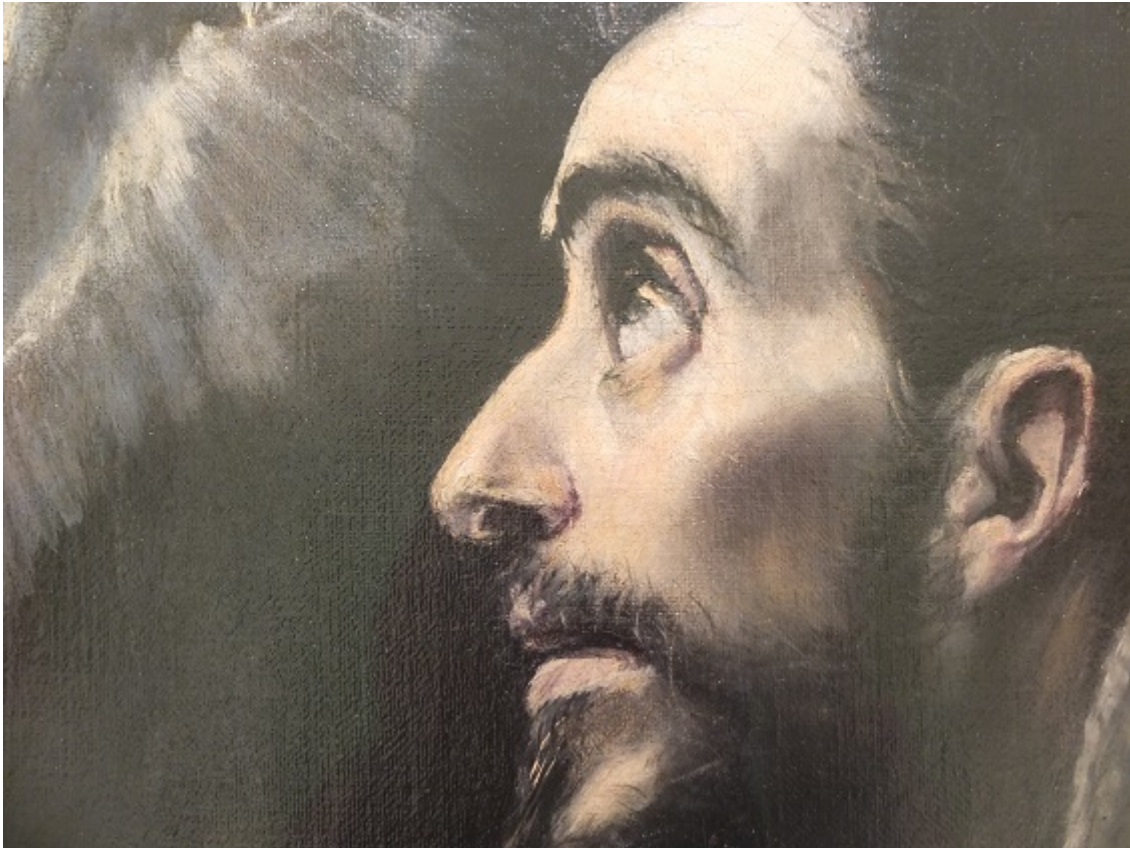

«Στο προσωπικό μας δωμάτιο»

/ [Γενικά Θέματα](#)

Στο βιβλίο «Το μυστήριο της πίστης» του Μητροπολίτη Ιλαρίωνα Αλφέγιεφ, της Ρωσικής Εκκλησίας, αναφέρεται η εξής διαπίστωση του Πασκάλ: **«Όλες οι δυστυχίες των ανθρώπων προέρχονται από το ότι δεν μπορούν να παραμείνουν σε ησυχία στο προσωπικό τους δωμάτιο»**. Πάνω σ' αυτή την αλήθεια θα ήθελα να πω τα εξής:

Πράγματι, ο σύγχρονος άνθρωπος αν και δεν μένει μόνος – αφού μπορεί να επικοινωνήσει εύκολα μέσω τηλεφώνου, διαδικτύου κ.λ.π, όπως και εύκολα μπορεί να πάει να συναντήσει κάποιον που θέλει – εν τούτοις νιώθει μόνος. Νιώθει πως «δεν έχει άνθρωπο» για να μοιραστεί μαζί του τις βαθύτερές του ανάγκες, την απογοήτευση, τη λύπη ή τη χαρά του.

Το «μάζεμα» στο προσωπικό του δωμάτιο τονίζει το βίωμα της μοναξιάς του και, βέβαια, δεν θα ήθελε να το ζει. Γι' αυτό «ξεφεύγει» με συναντήσεις, με τηλέφωνα, με «σερφάρισμα στο internet» και ό,τι άλλο θα καλύψει το μέσα του κενό. Όμως το κενό δεν καλύπτεται γιατί, δεν καλύπτεται η ανάγκη του για ουσιαστική επικοινωνία και σχέση.

Τι θα γίνει; Θα συνεχίσει την αναζήτηση με αμφίβολα αποτελέσματα; Άλλωστε, το ψάξιμο δεν είναι ρίσκο; Αν ο άλλος δεν ανταποκριθεί; Είναι εύκολο να αναζητάς σχέση;

Νομίζω ότι η ώρα της μοναξιάς στο «προσωπικό μας δωμάτιο», χωρίς ασχολίες και μέριμνες, είναι μια ευκαιρία ανασυγκρότησης. Είναι μια δυνατότητα να ηρεμίσουμε, να αναπαυτούμε, να τα βρούμε με τον εαυτό μας. Τότε, εσωτερικά ισορροπημένοι, μπορούμε να συναντήσουμε τον άλλο και να δημιουργήσουμε την εν ελευθερία και αγάπη σχέση. Τότε, ανατρέπεται η μοναξιά και σταθεροποιείται η κοινωνικότητά μας, βρίσκοντας τη χαμένη φυσική μας κατάσταση που μας θέλει να κοινωνούμε με τον άλλο, να σχετιζόμαστε, να μοιραζόμαστε τη ζωή μας.

Βέβαια, η υγεία όπως και η φυσικότητα δεν έρχεται από τη μια μέρα στην άλλη. Χρειάζεται χρόνο, πόνο, αγώνα, τόλμη. Ιδιαίτερα όταν η παιδεία, ενθαρρύνει τον εγωκεντρισμό, την ιδιοτέλεια, το συμφέρον, την αυτάρκεια. Δηλαδή είναι παιδεία που όζει θάνατο.

Η εκκλησιαστική παιδεία, όπως οι άγιοι την βίωσαν και μας την παρέδωσαν, ανατρέπει το θάνατο και χαρίζει ζωή. Γιατί χωρίς σχέση και κοινωνία με τον άλλο, το συνάνθρωπο, ούτε με το Θεό δημιουργείται σχέση. Άρα χωρίς Θεό δεν υπάρχει ζωή, όντως ζωή.

Στο «προσωπικό μας δωμάτιο», με την ησυχία, την περισυλλογή, την αυτογνωσία και την προσευχή, εισερχόμαστε στη γνώση της όντως ζωής. Βρίσκουμε αυτό που ζητούμε στο βάθος της ύπαρξής μας κι αναπαυόμαστε. Βρίσκουμε το χαμένο εαυτό μας, το χαμένο αδελφό μας, το χαμένο Θεό μας.

Το «προσωπικό μας δωμάτιο», το κελί κατά τη Μοναχική ορολογία, μπορεί να γίνει το μέσο που συντρίβει τη μοναξιά, αν, αντιμετωπίζοντας την κατάματα, θελήσουμε να συντρίψουμε τον εγωισμό που μας χωρίζει από τους άλλους και φέρνει λύπη, πόνο, μιζέρια.

Μακάρι να μπορούμε να χρησιμοποιούμε τα μέσα που έχουμε, για να ξανοιγόμαστε στη χαρά της κοινωνίας των προσώπων, στην ευλογία της αγάπης, μέσα στη χάρη της παρουσίας του μεγάλου Θεού μας.

π. Ανδρέα Αγαθοκλέους

Πηγή: isagiastriados.com